

MartHa!tentatief voert publiek in 'Polen op zondag' mee naar Antwerps Sta

Een park op papier

MartHa!tentatief ging zaterdag in première met *Polen op zondag*, een poëtische documentairevoorstelling in drie delen over vierenveertig parkpassanten. Ze verbeelden het wonderbaarlijke van het banale. Het stadspark, getekend door haar bezoekers.

DOOR STIJN DIERCKX

BRUSSEL • MartHa!tentatief zwierf, jogde, fietste, observeerde, hing en praatte zich vijf maanden lang een weg door het Antwerpse Stadspark. De neerslag van die ervaringen ziet u in *Polen op zondag*.

Polen op zondag is de vijfde voorstelling in het koepelproject *Revue van het ontembare leven*. MartHa!tentatief strijkt tijdelijk neer, dompelt zichzelf even onder in het alledaagse krioelen van een buurt, park, plein of kruispunt in de stad.

Met *Polen op zondag* legt het gezelschap een prentenboek aan, vol stukjes 'aangespoeld' leven, bewegend binnen de grenzen van een groene driehoek. 23 nationaliteiten kruisen mekaar op scène in een onophoudelijke stoet tekeningen van Ephameron: een dag in het park, gecalculeerd op papier. Op schermen in verschillende formaten tekenen zich de takken van de bomen af, centraal op de achtergrond het vertrouwde beeld van de parkbezoeker: de grote, altijd zichtbare Dela-building. Een vlucht duiven schrikt op, een veranderende collage van details brengt je binnen in een uitgepuurde zwart-witwereld.

Akteur Ludo Hoogmartens is de verteller van dit zondagsverhaal: hij registreert en verwijlt tijdens het onelegante joggen. Drie Cara Pils drinkende Polen op een bank vinden joggen zowat de debielste activiteit die een mens kan verzinnen op de

wekelijkse rustdag. Een dementerende joodse vrouw herbeleefde onder een gehaakt dekentje de uitgestane angsten van de razi'a's in de oorlogsjaren. Een spastische jongeman wordt door de andere parkmensen nagestaard. Net zoals, of nee, toch net een beetje anders nagestaard, dan de ietwat hooghartige mooie meisjes met kleine borstjes.

Eenden en zwanen glijden voorbij, acht konijnen zitten in het licht van een lantaarnpaal. Onder het schijnsel van die paal verandert datzelfde park bij nacht in een rauwere, lelijkere plek. Maar, zo benadrukt de verteller meermaals: "Het was niet onze bedoeling een droevig verhaal te brengen."

Slimme montage

Regisseurs Bart Van Nuffelen en Johan Petit leggen de poëzie van het gewone bloot, ze merken het onopmerkelijke op. Die Delatoren op de achtergrond herbergt een uitvaartcentrum. Misschien stond je er nooit eerder bij stil, misschien zat je niet te wachten op die kennis. Maar in *Polen op zondag* kom je het te weten, en het verwondert.

Deze nieuwste stadsvertelling wordt gekenmerkt door een strakke beeldtaal. Op die manier worden herkenbare alledaagse taferelen toch weer bevreemdend. Strakke lijnentekeningen, aangedragen door levende acteurs, creëren een bizar contrast. De momenten waarop de verteltoon even onderbroken wordt door opgenomen geluidsfrag-

menten, door getuigenissen uit het échte leven, werken bijzonder sterk. Ze toveren het individu tevoorschijn in de massa. Een beetje zoals bij het kleine meisje met de rode jas in *Schindler's List*: een anoniem verhaal krijgt plots een gezicht. De koele registratie wordt doorleefd, de betrokkenheid geïnstalleerd.

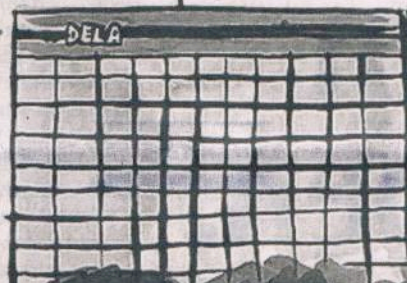
Polen op zondag is een mooie, trage voorstelling. MartHa!tentatief ontwikkelt drie keer opnieuw hetzelfde negatief. Een schijnbaar toevallig patroon blijkt een slimme montage, zoomend op kleine veranderingen in details. Details die cruciaal blijken voor de protagonisten. Drie delen, de normale, de vloeibare en de werkelijke tijd cirkelen rond dezelfde gebeurlijkheden, maar pakken telkens een beetje anders uit. Je herbeleefde vanuit een andere invalshoek. Je lijkt telkens een stapje dichterbij deze parkmensen te komen.

Regisseurs Bart Van Nuffelen en Johan Petit leggen de poëzie van het gewone bloot, ze merken het onopmerkelijke op

En toch, nooit kan je hen écht aanraken. Nooit slaagden ze erin mij écht te raken. Op het einde van deze parkzondag heb ik door vele brillen mogen meekijken, werd het leven mij getoond zoals het is: niet louter poëtisch, en ook niet louter banaal. Hoe eerlijk en intens deze gestileerde *tranche de vie*-voorstelling bij momenten ook werd, ze blijft net dat ietsje te rigide, gevangen in de gecreëerde vorm. In de lijntjes op papier, en dat is spijtig.

■ In *Polen op zondag* kruisen 23 nationaliteiten elkaar in een onophoudelijke stoet tekeningen van Ephameron.

Info, speellijst en tickets: www.martha-tentatief.be

